

Sygn. akt V Ka 273/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2014 r.

sprawy:

B. B.

s. S. i G.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 24 lutego 2014r. sygn. akt VI K 1008/13

I.zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że obniża orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 6 (sześć) miesięcy;

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za I i II instancję w kwocie 120zł (sto dwadzieścia złotych) .

Sygn. akt V Ka 273/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 roku, sygn. akt VI K 1008/13 uznał oskarżonego B. B. za winnego tego, że w dniu 15 października 2013 roku w R. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (1,78 promila alkoholu w wydychanym powietrzu), jednocześnie

był już wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim, sygn. akt VI K 829/12, a także nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów orzeczonego tym wyrokiem, tj. czynu z art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178 a § 4 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Oskarżony został obciążony kosztami postępowania.

Od wyroku apelację wniósł oskarżony, który nie precyzując zarzutów apelacyjnych, podniósł, iż żałuje popełnienia zarzucanego mu czynu, swojego zachowania zupełnie nie przemyślał. Podniósł, iż na jego utrzymaniu pozostaje żona oraz jeden z synów. Wskazał, iż „boi się aresztu a przede wszystkim tego jak poradzi sobie jego rodzina”. Wniósł o wymierzenie kary łagodniejszej, podnosząc, iż jest w stanie podjąć się prac społecznych, nadto wniósł o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jako częściowo zasadna zasługiwała na uwzględnienie i dlatego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, obniżając oskarżonemu orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, nie budzi także zastrzeżeń Sądu Odwoławczego kwalifikacja prawna przyjęta dla oceny przypisanego oskarżonemu zachowania. Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny słusznie oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, który na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś jego wyjaśnienia korespondują ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w tym protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym.

Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny i przyjęta kwalifikacja przypisanego oskarżonemu występku nie były przez apelującego kwestionowane.

Sąd Odwoławczy oceniając wymiar kary doszedł do przekonania, iż kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego nosi cechy rażącej niewspółmierności – surowości.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnieść zasadnie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.12.2012r., II AKa 380/12 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4.12.2012r., II AKa 374/12). Z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonego B. B. kara 1 roku pozbawienia wolności nosi cechy rażącej niewspółmierności (surowości) w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podnieść należy - za Sądem Rejonowym, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest bardzo wysoki. Niemniej jednak, co Sąd meriti miał na uwadze, a niewystarczająco ocenił, oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę, a jego

wyjaśnienia przyczyniły się do poczynienia przez sąd ustaleń faktycznych, nadto sytuacja rodzinna oskarżonego jest ustabilizowana. Te okoliczności także winny znaleźć należyte odzwierciedlenie w wymierzonej karze. Należy mieć także na względzie fakt, iż oskarżony był dotychczas jednokrotnie karany.

Jak wynika z danych o karalności, a co akcentuje w uzasadnieniu Sąd meriti oskarżony był wcześniej karany za przestępstwo podobne. Ta okoliczność powoduje, iż zasadnie przyjął Sąd Rejonowy, iż w przypadku oskarżonego brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej pozwalającej przypuszczać, że orzeczona kara pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania osiągnie swój cel w zakresie prewencji szczególnej i zapobiegnie popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa. Uznać należy, iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, a nadto orzeczony na okres 4 lat środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, będą oddawać bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, zapewnią osiągnięcie celów im stawianych oraz powstrzymają oskarżonego przed ponownym naruszeniem porządku prawnego.

Oskarżony miał świadomość orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Pomimo wcześniejszej karalności, ponownie po upływie zaledwie kilku miesięcy od wydania poprzedniego wyroku skazującego za czyn z art. 178 a § 1 k.k., prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiło aż 1,78 promila.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż instytucja warunkowego zawieszenia kary jest instytucją stosowaną przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Najważniejszym warunkiem jej orzeczenia jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach sprawcy. Sąd wymierzając karę i oceniając ją przez pryzmat ogólnej dyrektywy wymiaru kary określonej w art. 53 k.k. jak i dyrektywy szczególnej wynikającej z art. 69 § 1 k.k. ma nie tylko prawo ale i obowiązek uwzględnić uprzednią karalność oskarżonego, która jednocześnie pozwoli ocenić, czy kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawy celów kary (vide: postanowienie SN z dnia 7.01.2009 roku, IV KK 368/08). Nadto wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy występkę o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Z naprowadzanych powyżej względów należało w pełni podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż brak jest przesłanek pozwalających zastosować wobec sprawcy dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dotychczasowy sposób życia wskazuje na niefrasobliwość oskarżonego i dowodzi, że poprzednie skazanie nie skłoniło go do zmiany nagannej postawy wobec porządku prawnego.

Sąd Okręgowy uznał, iż karą, która w należyтым stopniu uwzględni stopień społecznej szkodliwości czynu oraz w wystarczającej mierze realizuje cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, jest kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W pozostałym zakresie, jako słuszny, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, obciążając oskarżonego opłatą sądową za obie instancje i wydatkami za postępowania odwoławcze w stosownych wysokościach.